

арестуванъ, окованъ въ вериги и изпратенъ въ Одринъ. Тукъ той излежалъ последния си затворъ. Турцитѣ изгорили Стара Загора и превърнали града въ пепелище. Славейковъ се отървалъ отъ смъртта, но му изгорили всичката библиотека и ржкописи. Когато рускитѣ войски освободили града, Славейковъ имъ устроилъ тържествено посрещане.

Следъ освобождението Славейковъ се предаде всецѣло на политическа работа: бѣше народенъ представителъ, министъръ на Народното просвѣщение, писа въ вестници и списания. Почина на 1 юлий 1895 г., погребанъ съ голѣми почести, признатъ отъ всички за родоначалникъ на българската поезия и пламененъ борецъ за възраждането на своя народъ. Погребанъ е въ софийскитѣ гробища. Гробътъ му е тъй скромненъ, както бѣ скромненъ цѣлия му мъченически животъ.

Славейковъ-писателъ

Дѣдо Славейковъ е писалъ извънредно много. Още на 16 годишна възраст, когато билъ запряненъ въ владишкия курникъ и дѣдо Колю му казалъ: „да би мирно седяло, не би чудо видяло“ — у него се появила любовъ къмъ народнитѣ пословици. Тия мъдри и стройно наредени думи, подсетили Славейкова да събира народни пословици, гатанки и пѣсни. Презъ живота си той записалъ надъ 200 народни пѣсни и 2500 народни пословици, които сж издадени въ отдѣлни книги.

Но не е само това. Славейковъ е написалъ цѣла редица пѣсни, които сж и първитѣ хубави поетически произведения на български езикъ. До това време, освенъ народнитѣ пѣсни, нашиятъ народъ пѣялъ и разни турски и гръцки пѣсни. Славейковъ